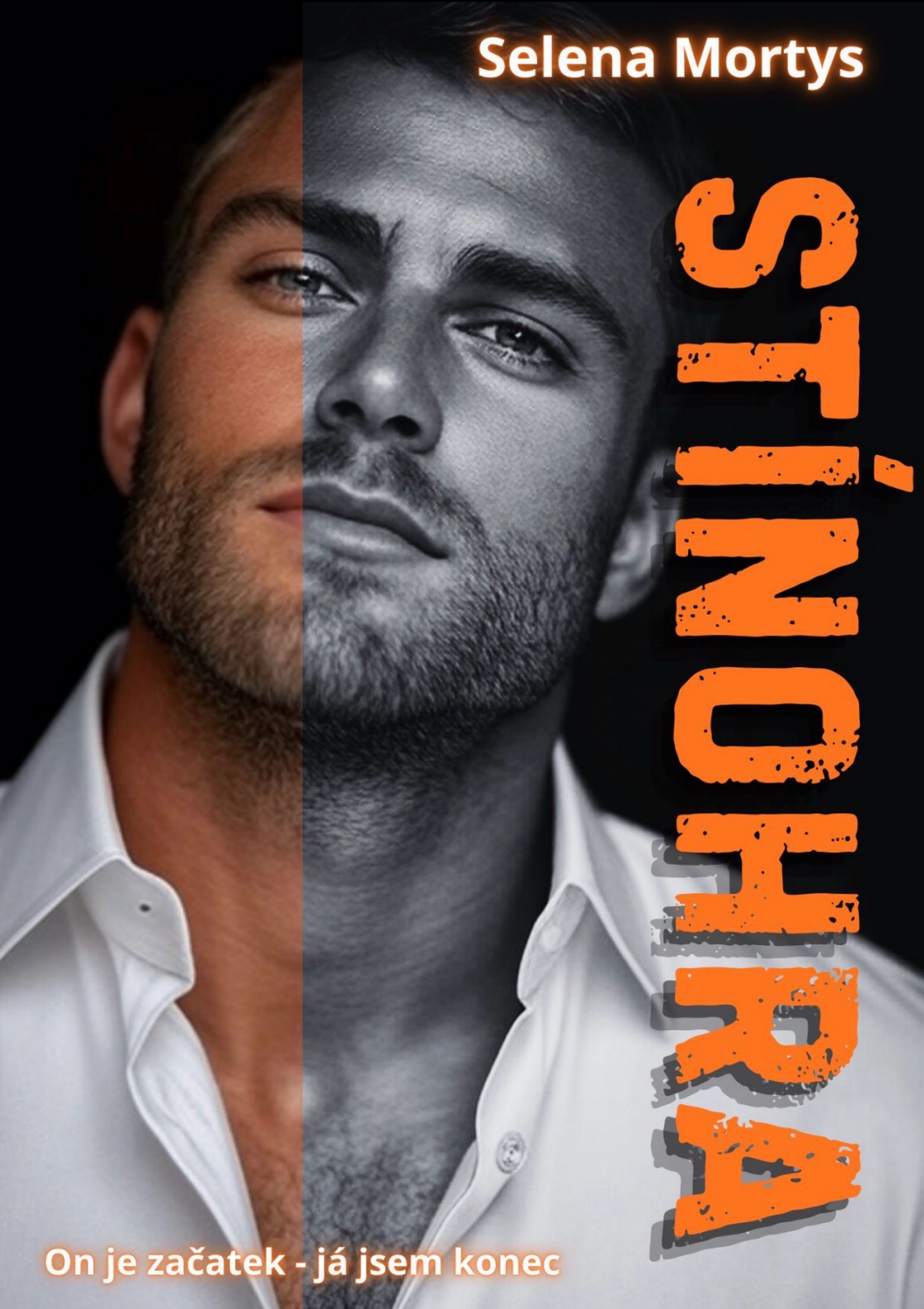

Selena Mortys

STINORA

On je začatek - já jsem konec

StinoHra

Selena Mortys

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 2. knihu v edici Secret Press

Autor © Selena Mortys

Obálka a grafika © JPolc design

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-27-4 epub

978-80-88553-26-7 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

On je začátek – já jsem konec.

ANOTACE:

Měla jsem umřít, ale osud to chtěl jinak.

Přežila jsem, abych vzala spravedlnost do vlastních rukou. Protloukám se životem, poháněná jedinou věcí: najít muže, který mě kdysi zabil. Dokud nenarazím na Daniela. Nebezpečně přitažlivého psychiatra, který mi chce pomoci. Myslela jsem si, že mě chápe. Ale jak by mohl, když nerozumí ani sám sobě? Některé mysli jsou rozbité víc, než by měly být. A největší chyba je věřit někomu, kdo vám rozumí až příliš dobře.

VĚNOVÁNÍ:

Mon

Za to, že pro mě děláš víc, než musíš.

Nikdy ti nepřestanu být vděčná.

Jsi ten nejvíc nejlepší přítel na světě.

VAROVÁNÍ:

Pozor, příběh obsahuje vulgarismy, sexuální scény a násilné vraždy. Silně si zahrává s myslí čtenáře. Čtení je pouze na vlastní nebezpečí. Pokud se i přesto rozhodnete pokračovat, berte na vědomí, že jsem vás varovala. I tak přeji příjemné čtení.

PROLOG

Jen stojím a nejsem schopná pobrat to, čeho jsem svědkem. Něco ve mně se svírá tak silně, až mě bolí na hrudi. Hlavní silnici osvětlují majáčky z policejních aut. Moji kolegové uzavřeli komunikaci z obou stran, i když se za žlutou páskou shromažďuje čím dál více zvědavců. Doprava je odkloněná jinou trasou, ale i tak se lidé musí přesvědčit o tom, že zde někdo zemřel.

„Dostaňte ty lidi pryč!“ Mám toho dost. Už jsem viděla, jak tohle může skončit. Lidé uvidí mrtvolu a pak jsou psychicky v prdeli. Natáčí si to na mobily a nakonec hodí záznam na sociální sítě. Tohle nechci. Momentálně jsem citově fakt vyšťavená a nejradši bych vyhodila všechny. V očích mě pálí slzy a pořád tomu nemůžu uvěřit. Za svou

kariéru jsem viděla desítky těl. Nikdy jsem neměla problém přiblížit se, ale dneska se nedokážu pohnout.

„Snažím se o to,“ štekne na mě kolega. Chápu ho, je z toho na nervy stejně jako já.

Sleduju tu spoušť. Plechy vozidla jsou promáčknuté. Předek, jako by ani nikdy neexistoval. Uvnitř tělo číslo jedna. Hlavu má položenou na airbagu, jako by jen usnul. Ale musel jet rychleji, než by mohl, kdy náraz zvládnout. Koroner říká, že smrt nastala okamžitě. Proražená lebka a zlomený vaz. Druhé tělo leží několik metrů od auta. Proletělo čelním sklem a má několikanásobné zlomeniny. Rána do hlavy byla tak silná, že je v ní viditelná propadlina. Tady už nikomu nepomůžeme. Jen stojím a sleduju práci kolegů. Ohledávání a konstatování toho, co se stalo.

„Detektive, mám záznamy z kamery z vozu,“ přiběhne ke mně jeden člen z forenzního týmu.

Na malém notebooku mi ukazuje záznam. Nasadím si sluchátka a poslouchám útržky hádky, ale není jim rozumět. Je to sekané a zvuk spíš chrastí. Vidím, jak se auto vyřítí ze zatáčky a najede přímo do stromu. Náraz mnou trhne. Srdce se mi rozbuší a celé tělo mi zkoprní. Slyším zvuky zmačkaných plechů, rozbitého skla a nádech smrti, která si pro ně přišla. Pak už je ticho... ticho, které mě děsí natolik, že si sundám sluchátka a uvědomím si, že vše bylo vlastně úplně jinak.

KAPITOLA 1. VERONICA

„Veronico, už máš hotové to nacenění?“

Usměju se, i když ve skutečnosti chci protočit očima. Ptá se mě už po třetí a já jí opět zopakuju to, co jsem řekla už dvakrát: „Ne, protože jsme měli nějaké změny. Klientka chce jiné obklady, takže čekám, až si nějaké vybere.“

„Jo, vlastně. Promiň, už jsi mě informovala.“

„V pohodě, Palomo. Asi jsi jen vystresovaná z té dovolené, ale víš, že na mě se můžeš spolehnout.“ Nemůžu se dočkat, až vypadne. Mám ji ráda, ale poslední tři měsíce jsou s ní fakt o hubu. Načapala svého manžela s chůvou a rozvádí se. Jenže se chová, jako bychom za to mohli my.

„Já vím, jen se fakt bojím,“ sedne si k mému stolu. Jsme tu samy. Ostatní už šli domů, ale jelikož na mě nikdo nečeká, nespíchám

a Pal se asi nechce vracet tam, kde na ni každý kout křičí její nepovedené manželství.

„Dovolené nebo rozvodu?“

„Asi obojího. Je to náročné.“ Poklesne v ramenou, ale záhy se napřímí. „Slibuju, že až se vrátím, nebudete se mnou mít už takové nepříjemnosti. Jsem nesnesitelná, já vím. Asi dostanete bonusy.“

„Ou, tak to se mi líbí,“ odhlásím se ze systému a vypnu počítač. Pomalu se balím. Společně odcházíme k výtahu. Venku už se začíná stmívat a můj žaludek křičí hladý. Přemýšlím, jestli jít do restaurace, nebo si vzít jídlo s sebou. Nakonec neudělám ani jedno. Objednám si pizzu. Nejlepší možnost.

Rozloučíme se a jedeme každá svou cestou. Zatímco moje šéfová má doma své demony, já nemám nic a nikoho.

Nebylo to tak vždy. Bývala jsem někdo, koho lidé chtěli. Vše však skončilo jedné noci na vysoké. Přítel mi zahnul a mě znásilnili. Od té doby jsem sama. Ne, že bych chtěla, ale nějak nemůžu nikoho najít. Nemyslím si, že jsem ošklivá.

Každopádně hledám a zkusím to i dnes. Jakmile mi dovezou pizzu, napustím si vanu a najedu na svůj profil na Tinderu. Už jsem měla pár schůzek přes tuhle seznamku. Jen nic prostě neprobliklo.

Několik mužů mi dokonce poslalo místo pozdravu svého ptáka. Mohla bych si z toho založit album.

Už jsem zkusila i sex po telefonu. Ano, taková jsem. Netroufnu si na to, abych s někým zašla na sex rande, ale přes kameru se s ním udělám. V ten okamžik mi to přijde neskutečně vzrušující, ale potom mě pohltní cejch coury.

No co, každý jsme nějaký.

Zase mám jedno rande. Hezky se oblíknu, upravím, a když přijdu do restaurace, muž, jehož jméno si nedokážu zapamatovat, už tam sedí. Mává na mě, stoupne si a upraví si hnědé manšestrákové sako.

„Proboha,“ chci utéct. Opravdu. Tohle není ten sympatický blondáček, se kterým jsem si psala. Ke mně právě kráčí holohlavý muž s brýlemi. Je menší než já a to mám jen metr šedesát. Vybrala jsem si ho pro jeho vzhled a měla s ním plány, ale takhle opravdu vše pokazil.

„Veronica?“ natáhne ke mně ruku. Chci se zapřít, ale nestihnu to. „Jsem rád, že jsi přišla,“ obejmeme mě tak nemotorně, že spolu skoro spadneme.

Nemám to srdce ho odmítnout, tak se nechám vést ke stolu, kde už na mě čeká lahev vína.

Jo, to budu potřebovat.

„Skoro bych tě nepoznala,“ řeknu, když dosednu na židli. „Na tvém profilu asi nastala chyba. Máš tam fotku někoho jiného.“

„To není chyba, jen tam mám fotografii ze střední,“ konstatuje klidně. Jako by to nebyl podvod, že takhle oblbuje ženy. Jsem naštvaná a fakt bych nejradši odešla, ale když už tu jsem, aspoň se najím. Objednáme si. Podvodník zatím něco povídá, já sem tam přikývnu, něco málo řeknu, ale jinak nic. Jednoduše mě nepustí ke slovu. Stěžuje si na politiku a počasí. Celou dobu nenápadně drtím nůž od steaku a přemítám si, kam bych mu ho zabodla. Jen ta myšlenka mě dokáže uklidnit, abych vydržela ještě do dezertu.

Když odložím vidličku od čokoládového dortu, abych se napila, ukáže na můj talíř a řekne: „Ty už nebudeš, tak já to dojím.“ Než si to uvědomím, sebere mi ho a začne se jím ládovat. Jen tam sedím a neschopná slova kulím oči. Poslední kapka je, když přijde číšník s účtem a on se omluví, že musí na toaletu.

„Panebože!“ naštvaně hodím ubrousek na stůl a promnu si obličej.

„Můžu vám platbu rozdělit,“ navrhne obsluha. „Já bych za něj neplatil.“

Vzhlednu k němu a usměju se. Je to postarší, elegantní muž. Postoj má pevný a z obličeje mu srší vlídnost. Moje nervy se lehce uklidní a dokonce mizí i chuť tomu parchantovi vychcanému vydloubnout oči.

„Máte pravdu. Prosím, jen o moji.“

„Pojďte za mnou,“ pokyne mi rukou a já ho následuju k pokladně, kde mu nadiktuju, co jsem měla. Víno nepočítám, to bylo jeho.

„Moc vám děkuji,“ přiložím platební kartu k terminálu.

„Není zač. Dnešní doba je zkažená. Žena by nikdy neměla platit za muže. Přiju vám příjemný zbytek večera, slečno,“ jde se mnou ke dveřím, které mi otevře a já se vracím k autu. Skrze výlohu vidím, jak si odchytne mou společnost a ukazuje mu účet.

Podvodníček se zarazí, ale pak pochopí, že já za něj nezaplatila. Rande sice nedopadlo, ale aspoň jsem poznala, že na světě ještě není tak špatně, když se v něm najdou lidé jako je ten číšník.

KAPITOLA 2. ROSS

Tak nevinná. Tak krásná. Tak dokonalá.

Moje Veronica. Když ji sleduju, je to jako dívat se na umění v pohybu.

Znám každý její zvyk, výraz i gesto. Sleduju její kroky, pomáhám jí, i když o tom zatím neví.

Jsem napojený na všechno, co se jí týká.

Její telefon. Notebook. Sociální sítě. Její e-mail. Je to jednoduché, když používá všude stejná hesla.

Ovládám její chytrou domácnost – teplo, světla, hudbu.

To já se o tebe starám.

Chci, aby si uvědomila, jak moc mě potřebuje.

Kamkoliv se hne, jsem o krok napřed. Jako její stín. Jako její strážný anděl.

Nevím, co by beze mě dělala. Kolik mužů jsem zablokoval dřív, než ji vůbec stihli oslovit. Tinder, WhatsApp, Messenger, Instagram –

nic, co by mělo přístup k ní, nemá přístup beze mě. Kdyby jen věděla, kolikrát už jsem jí pomohl, zamilovala by se do mě.

Veronica je můj vesmír.

Zatím mě nevidí, ale přijde chvíle, kdy mi poděkuje. Kdy pochopí, že vše, co dělám, je z lásky. Ostatní ji chtějí, ale já ji chápu.

Pamatuju si ten den, kdy jsem ji viděl poprvé.

To bílé tričko, rozčuchané vlasy, na rtech zbytky cappuccina.

Když jsem jí podržel dveře, jen se usmála a poděkovala. V ten moment se něco zlomilo. Bylo to, jako bych ji znal.

Ona ani netušila, co tím spustila. Možná to stále netuší. Ale jednou to pochopí. Už brzy.

KAPITOLA 3.

DANIEL

Probouzím se s migrénou a s pocitem, že nevím, kde jsem. Přitom poznávám svůj byt, jen si nepamatuju, jak jsem se sem dostal. Něco se v noci stalo a nejhorší na tom všem je, že to není poprvé.

Chci se posadit, ale moje hlava váží víc než celé moje tělo. V krku mám sucho, jako bych vypil celou lahev tvrdého alkoholu, ale já přeci v noci nepil. Nebo ano? Copak jsem se ožral tak moc, že jsem na to zapomněl?

Podaří se mi posadit. Promnu si spánky a silně stisknu víčka k sobě. Sakra, to je nehorázná bolest. Na stolku mám vodu a v šuplíku léky. Beru rovnou dva a modlím se, aby mi pomohly. Vstanu a zjistím, že jsem v teplácích, v tričku a mikině. Jako bych byl venku, ale já si přece bral pyžamo. Tohle nedává smysl. Proč si nepamatuju, že jsem někde byl?

Jdu pomalu do koupelny, pouštím si sprchu a zkouším ze sebe smýt to, co se dělo v noci, i když vlastně vůbec nevím co. Už bych s tím měl něco dělat. Vím, že tohle není normální. Netrvá to dlouho, ale pár týdnů ano. Objednám se k lékaři.

Dneska ale ne. Dnes potřebuju být v pohodě. Mám převzít ordinaci po bývalém doktorovi. Chtěl jsem si projít složky, ale jak to vypadá, nic z toho nebude.

Nechávám po svém těle stékat ještě chvilku vlažnou vodu, než se začnu mýt. Vycházím ven jen v ručníku kolem pasu. V kuchyni si zapnu konvici na kávu a do toustovače hodím dva krajíce toustu. I když mám pocit, že se každou chvilku pozvracím, musím do sebe něco dostat. Vím, že mi to pomůže.

Po snídani si vyndám oblek a jdu už s lehčí hlavou do ordinace.

Nikdy jsem nechtěl být psychiatr, vlastně jsem toužil být vším možným, ale jak jsem dospíval, bavilo mě dostávat se lidem do hlavy. Je až děsivé, jak moc se v člověku dá číst. Jak si ani neuvědomují, co vše o nich řekne jen stavba těla, tón hlasu nebo oči.

Parkuju u budovy, a když vystoupím, všímám si, jak sundávají desku se jménem předešlého doktora a dávají novou. Ta už nese mé jméno.

Projdu kolem nich a jdu rovnou dovnitř. Na recepci mě přivítá mladá slečna. Představím se a ona se rozzáří.

„Jee, já myslela, že budete starší.“ Nervózně si namotává vlasy.

Potřeba pozornosti. Nízké sebevědomí, schovává se za sexy pohledem. Příliš snadno čitelná.

„Jsem. Pro vás určitě,“ dodám a беру si klíčky od ordinace. Jakmile odemknu a vstoupím, dostanu facku od vydýchaného vzduchu.

„To je puch.“ Hned jdu otevřít okna. Pak si sedám ke stolu a v tu chvilku přijde ta holka z recepcce. Může jí být možná dvacet, má tmavé vlasy, velké hnědé oči a je hubeňoučká.

„Tohle vám mám dát. Složky všech našich pacientů. Nevím, jestli k vám všichni přestoupí, to už je prý na vás. Jo, a Joe se za vámi potom staví. Chcete třeba udělat kafe?“ zakroučí se v bocích. „Nebo něco jiného?“

„Ne, děkuji,“ usměju se a sklopím zrak na desky pacientů. Není jich moc.

Začnu listovat prvním dokumentem. Čtu první řádek třikrát a netuším, co v něm stojí.

Přemýšlím, co jsem vyváděl v noci. Ale nemám ponětí, kde jsem byl a proč se vždy probudím s takovou bolestí hlavy a výpadkem paměti.

Joe nepřišel. Vlastně ani nevím, proč by měl chodit.

Kolem druhé přichází pacient. Obeznámím ho s tím, co se stalo a nabídnu mu svojí péči. Zkoušíme to a domlouváme se na dalším sezení. Pak přijdou ještě další dva. U jednoho poznám na první dobrou, že mi lže, ale neopravím ho. Nemám zapotřebí se mu cpát. S dalším se domlouvám na další týden.

Vypadá to dobře. Možná proto jdu druhý den do práce s nadšením.

Zajdu do kavárny a potkám tam ji. Tu ženu, o které se mi v noci zdá.

KAPITOLA 4. VERONICA

Mám mnoho rituálů a jedním z nich je ten, že pokud si nedám ráno kafe, tak jsem nepříjemná. Jenže můj kávovar se dneska prostě rozhodl, že nebude fungovat. Poslední dobou se kazí víc věcí než normálně. Přisahám, že se zblázním.

No nic. Do práce jdu pěšky a kávu si koupím v kavárně po cestě. Když však odcházím i s kelímkem v ruce, při otevírání do někoho narazím a poliju ho.

Chlápek se lekne a něco zamumlá.

Dnešek je hrozný a já už opravdu nemůžu. Je to přesně ten pocit, kdy tělo cítí, že je toho na vás moc. Slzy vás pálí v očích, aniž byste věděli proč. Přesně tohle teď prožívám já. Možná nejde jen o dnešek, ale o poslední roky mého života. Samota, nechut' do života a pocit zbytečnosti. Ty prkotiny, co se mi dneska dějí jsou jen poslední hřebíček do rakve.

„Sakra, to už opravdu nemůže být horší,“ vzlyknu místo omluvy a sehnou se.

„Špatnej den?“

Zvednu pohled. Zjistím, že taky klečí a místo toho, aby na mě vyjel, usmívá se. Trochu mi přijde, že byl na tento okamžik připravený.

„Omlouvám se,“ vykoktám ze sebe, když spatřím jeho neskutečně světlé oči. Vypadají jako voda. Opravdu čirá, světle modrá nebo šedá voda. Nějak ztrácím hlas.

„Dobře,“ podá mi kelímek a chvilku se na mě dívá. Jsem z něho příjemně v rozpacích.

„Nebojte, vždycky může být hůř,“ zvedne se a natáhne ke mně ruku. Přijmu ji a on mi pomůže nahoru. Dívá se na mě, jako bychom se už někdy viděli.

„Prosím jen to ne. Ta košile mě mrzí. Já... nekoukala jsem na cestu a...,“

„...Srazila jste mě,“ dořekne. Dá si ruce do kapes a lehce se zhoupne na špičky.

„Jo,“ přitakám. Pozvednu koutky úst. Líbí se mi, jak z toho nic nedělá. Jak na mě nevyjel a spíš to bere s nadsázkou.

„Jak jsem řekl, vždycky může být hůř. Každopádně děkuji za příjemné ráno. Sice mám mokrou košili, ale poznal jsem sympatickou, krásnou ženu.“

Jeho slova mi zalichotí. Cítím, jak mi rudnou tváře a začínám se potit. Už dlouho mi nikdo nesklonil poklonu.

Tiše zašeptám: „Děkuji.“

„Není zač. Pojd'te, koupím vám nové kafe, ať vám taky příjemným den,“ ukáže k pultu. Jdu s ním, i když vím, že mám zpoždění, nenechám si ujít jeho přítomnost. Těch pět minut už mě stejně nezachrání.

„Co se vám stalo, že jste kvůli tomu málem plakala?“

„To je na dlouho, ale znáte to. Vstanete špatnou nohou a už se to veze celý den,“ mávnu rukou.

„Tak víte co? Já tu kletbu prolomím. Pojd'me dneska na večeři. Nebudu čekat, až na mě zase něco vylijete.“

„Aha, takže budete riskovat, že vám vysypu jídlo rovnou na hlavu,“ zavtipkuju. Jeho nabídka je opravdu moc lákavá. Přiznám se, že i když to není žádný krasavec, ani nemá nařachané tělo a nevypadá jako kluk z titulky časopisů, něco na něm je. Má vnitřní kouzlo. Charisma... myslím, že se tomu tak říká. Shlédnu jeho vysokou, šlachovitou postavu. Stojí pevně a jistě. Pár hnědých pramenů mu padá do očí a jeho úzké rty jsou neustále v lehkém úsměvu.

„Když vám to zlepší den,“ pokrčí rameny.

Bože, ten je skvělý. Opravdu se mi z něj svírá žaludek. Kupodivu příjemně.

„Tak jo,“ kousnu se do spodního rtu. Sáhnu do kabelky a dám mu svou vizitku, aby mi mohl napsat. Pak k němu natáhnu ruku. „Jsem Veronica.“

Sevře mou dlaň pevněji, než jsem čekala a potřese s ní.

„Daniel. Ozvu se vám. Co třeba v osm?“

Jen lehce kývnu a odcházím i s kelímkem kávy v ruce. Víím, že se na mě stále dívá. Nemusím se ani otáčet, protože ten pohled je jako dotek jeho velké dlaně. Celá se rozechvěju, až mě opravdu zamrazí.

Páni, co to bylo?

Po zbytek dne už se mi nic nepokazí. V práci dodělávám výkaz, protože se klientka konečně rozhodla, jakou barvu obkladů bude chtít.

Pracuji pro jednoho z největších výrobců koupelen. Vyrábíme vše na míru a dokážeme zázraky. Ráda osobně komunikuji s klienty z očí do očí. Pak jim vytvořím 3D verzi dle jejich požadavků, aby byli schopni vnímat to, co pro ně chystám.

Dle přání pozměním, co se dá a připravím cenovou relaci. Vždy jim ji oznámím jako poslední. Je to trochu tah na branku. Nelákám je krásou a elegancí. Ukážu jim, co chtějí, i když jejich představa byla ze začátku úplně jiná.

Proč? Protože koukali na finance. Já ne. Já tvořím krásu a luxus. Tvořím chvílky odpočinku.

Kolem páté mi zavibruje mobil. Je to zpráva od cizího čísla, ale já vím, o koho jde. Daniel. Pošle mi adresu restaurace a ptá se, jestli pro mě má přijet. Poděkuji mu, ale odmítnu jeho nabídku. Nechci, aby věděl, kde bydlím. Prozatím.

Od jisté doby si svoje soukromí chráním.

KAPITOLA 5. ROSS

Nemůžu se dívat na to, jak se ta chudinka trápí, a tak jí nenápadně pomůžu s plánem koupelny. Aniž by si toho všimla, změním barvu obkladů. Je zelená, ale jiná, než si klientka přála. Samozřejmě to udělám až po tom, co jí je odsouhlasen. Občas je nutnost posunout ji správným směrem. Rád jí způsobuju problémy. A proč? Protože pak nemá náladu chodit na rande. Zato, že dnes jde, jsem jí zablokoval zámek k domu. A to ještě neví, co na ni chystám. Jen počkej.

Z kamery na chodbě sleduju, jak zápasí se zámkem. Podívá se na své chytré hodinky. Oddechne si, když vidí, že má ještě čas. Ale přenastavil jsem jí mobil, kalendář – všechno jí ukazuje falešný údaj. Ale nevádí, zlato. Díky mně jsi dnes v práci zůstala o hodinu déle.

„Co to povídáte, je půl sedmé, ještě třicet minut pracujete!“ křičí na zámečníka do telefonu. Jen se tomu směju. „Cože?“ zkontroluje kolik je a pro jistotu ještě i na mobilu. Obojí má špatně. Vrací se k telefonátu,

ale hovor jsem jí típl. Smiluju se nad ní a odemknu. Dveře se otevřou a ona se rozhlíží kolem sebe.

Chytré domácnosti jsou skvělé. Ovládám každý jejich centimetr. Bezpečnostní systém? Vtip. Pro mě spíš dálkové ovládání k tobě.

Až doma zjišťuje, že nestíhá. Napíše zprávu, že se omlouvá, ale trochu se zpozdí. No, škoda, že jsem zablokoval odeslání. Sleduju, jak se svléká a utíká do koupelny, aby se osprchovala. Holila se včera, to jsem sledoval se zájmem. Dokonce i to, jak se dělala sprchou. Ještě teď si vybavuju, jak měla jednu nohu ven z vany a silný proud jí dělal dobře. Jak zakláněla hlavu a vzrušovala se. Byla tak krásná, že jsem si ho musel pohonit. Ne, nesleduju ji proto, abych nad ní onanoval, ale hlídám si ji. Přiznám se však, že udělat se nad živým přenosem masturbace je mnohem lepší než jen se svou představivostí.

Počkám, až se namydlí a v tu chvíli jí vypnu vodu.

„Co je to, sakra, za den!“ Vyběhne ze sprchy a začne se otírat. Jenže ona je mrška, nevzdává se. Naopak, vydrží víc, než jsem si myslel. Začne se oblékat, v rychlosti se přelíčí, a nakonec si udělá elegantní culík. Je osm patnáct, když vychází z bytu. Auto už má opravené před domem. Bohužel jsem nezabránil jeho opravě.

Na trase, kterou si vybrala, jsem změnil navigaci.

Díky drobným změnám jede delší cestou, na semaforech schytá červenou. A když přijíždí do restaurace, je osm čtyřicet pět. Po chvilce vychází a stírá si slzy. Její doprovod tam není, a vlastně ani nikdy nebyl. Ach, je mi jí líto, ale vše dělám pro ni. Ona to časem pochopí, protože když bude zklamaná, zůstane sama a samota ji přivede ke mně.

KAPITOLA 6.

DANIEL

Svět se musel zbláznit. Nikdy jsem tu ženu neviděl a stejně mi leze do snů. Stejně do mě narazí jako tank. Ve skutečnosti je ještě hezčí než v mých snech. Když jsem slyšel její hlas naživo a viděl ji na vlastní oči a jak se usmívá, bylo to tak divný. Třásl se mi ruce, zrychlil tep, a přesto jsem zůstal přirozený. Musel jsem ji pozvat na večeři. Tuhle šanci si prostě nenechám ujít.

Ale teď tu sedím jako blbec a přemýšlím, jestli jsem tam byl. Nevzpomínám si na to, ale moje vnitřní já mi napovídá, že ne. Neseděl jsem v té restauraci. Zkontroluju bankovníctví, jestli jsem provedl platbu. Nic tam není. Znepokojuje mě to, čím dál tím víc.

Jsem naštvaný – ne, jsem zklamaný. Tohle byl osud. Potkat ji, mluvit s ní. Ale bohužel. Nechám si o ní jen zdát. Jdu domů a už se těším, až usnu, abych se s ní mohl setkat. Ve snu je totiž vše jednodušší.

Když usedám do ordinace, pípne mi zpráva od Veronicy. Omlouvá se se slovy, že její špatný den měl pokračování. Prý mi psala, ale já od ní jinou zprávu nedostal. Takže ani ona nepřišla na sschůzku. Tohle je fakt zvláštní. Proč si to nepamatuju?

Každopádně jsem toho názoru, že každý si zaslouží druhou šanci, tak to беру s humorem. Chci se s ní domluvit na jiném termínu, ale mám dalšího pacienta, který moje služby využije, takže odkládám mobil s tím, že jí napíšu později.

Po schůzce ji dohledávám na internetu. Líbí se mi. Je tak něžná. Má delší blond vlasy, je menší. Miluju její oblé boky a větší pozadí. Její modré oči a plné rty.

Žádost jí však nepošlu, to by bylo trapné. Jsem rád, že si vůbec vzpomněla a omluvila se. Jde vidět, že má charakter, což v dnešní době moc lidí neřeší, já však ano.

Zrovna chci jít na oběd, když do ordinace vtrhne Mina. Moje bývalá skoro přítelkyně. Když vidím ty její odbarvené vlasy, které se nehodí k její čokoládové pleti, vyletím prudce do sedu.

„Čau, drahoušku,“ pokrčí jednu nohu a zkrříží si ruce na prsou.

„Bože,“ s výdechem protočím oči. „Co tady děláš?“

„Něco jsi mi slíbil, Danieli,“ ukáže na mě a pomalým krokem jde blíž, zatímco já se vzdaluju. Pro své vlastní bezpečí.

„Nic jsem ti neslíbil. Prosím, odejdi. My dva jsme spolu skončili.“

„Ne ne, miláčku. Dlužíš mi prachy, takže neodejdu, dokud mi je nedáš.“ Nastaví ruku, načež se začnu smát, až se mi lesknou slzy v očích. Ta holka si ze mě snad dělá srandu. Jo, dřív se mi líbila. Je to Mulatka s takovým sexappealem, že by se postavil i chlápkevi na smrtelné posteli, ale to je tak vše.

„Za co ti dlužím? Já už zaplatil tvoje dluhy a ani jsem o tom nevěděl.“ Pouhé dva týdny a ona mi stihla vybít účet. Jednou za mě zaplatila pokutu, a to ani nebyla moje vina. Kdybych tu pokutu nedostal, tak ani nevím, že mě okrádá.

„Ty si to nepamatuješ? Dostal jsi mě do problémů, frajere. Musela jsem za tebe zaplatit tomu dealerovi pěknou sumu. Hele, to, že jsi dobrej v posteli, nemění nic na tom, že jsi zasranej feťák a šílenec, takže buď tak laskav a naval mi těch pět set dolarů.“

Absolutně nechápu, o čem ta ženská mluví. Já si maximálně zahulil trávu na střední, po který jsem zvracel jako hovado. Vzít si něco silnějšího, seklo by to se mnou.

„Co to meleš?“ pozvednu obočí nad jejími výmysly a dám si ruce v bok.

„Slíbil jsi mi, že když budu něco potřebovat, vždy tu pro mě budeš a já teď opravdu potřebuju ty prachy, nebo...“ vypadá zoufale. Možná v jejích očích zahlédnu i strach, jenže Mina byla vždy dobrá herečka. Já už na ty její hry neskočím.

„Nevěřím ti ani slovo,“ přiblížím se k ní, až jsme tělo na tělo. Věnuju jí pohled plný odporu, aby pochopila, jak moc ji nesnáším a jak mi jsou její kšefty u zadku. „Jde o tvé problémy, tak si je vyřeš sama. Teď vypadni a už za mnou nelez, ty podvodnice jedna!“ vystrkám ji z místnosti.

„Co se to s tebou, sakra, stalo? Před pár dny, jsi mi říkal, že mě miluješ a najednou se chováš, jako bys byl někdo jiný. Za tohle mi ale zaplatíš,“ vytrhne se mi a rychle odejde.

Na vteřinu se zarazím. V jejím hlase totiž neslyším ani kapku lži. Ještě dlouho poté, co zmizí, cítím její naštvání. Bohužel nejen to. I když vím, že je to smažka, její slova se mi vryly do paměti. Usadila se tam jako mor a já se trochu bojím, že mi to nedá spát, dokud nezjistím pravdu. Pokud to tak opravdu je, tak nechci vědět, co jsem po nocích dělal.

KAPITOLA 7. VERONICA

V práci jsem si všimla, že zpráva, kterou jsem Danielovi včera poslala, se mu nedoručila. Tak jsem mu odeslala další, kde jsem se omlouvala a snažila se sypat si popel na hlavu. Naštěstí to vzal s humorem. Psali jsme si celý den. Jenže pak nastala další katastrofa. Do mé kanceláře se přiřítí Pal a strašně se rozčiluje.

„Já to nezvládnou,“ zhluboka oddechuje. Ovívá se rukama, jako by měla každou chvilku omdlít. Ihned se zvedám ze židle a jdu k ní.

„Pro Krista, jsi v pořádku? Co se stalo?“ chytím ji kolem pasu a táhnu ji k židli, aby se posadila. Naliju jí vodu, ale místo toho, aby se napila, schová si obličej do dlaní a rozpláče se. Začínám se bát, že jí někdo umřel, nebo se něco stalo jejím dítětem. „Pal, děsíš mě,“ pokleknu k ní.

„Ten parchant chce dneska vzít naše děti za tou děvkou a říct jim, že jsou oficiálně spolu,“ podívá se na mě tak zoufale, že se mi chce křičet s ní. Nic neřeknu, jen ji obejmu a nechám ji, aby si na mém

rameni ulevila. Neumím si ani představit, co prožívá. Jiná žena, ta, která jí sebrala manžela a zbourala jí život jako domeček z karet, se chce zalíbit jejím dítětem. I když na to už je asi pozdě. Vím, že jejich děti ji milovaly. Jako chůva byla opravdu skvělá. To si podle mě uvědomuje i Pal. Ta zatím bude sedět doma a brečet.

Chvilku tam jen tak sedíme a pak jí navrhnou, že si vezmeme volno a zajdeme do kina, na zmrzlinu, na kávu: Cokoliv, jen aby ten okamžik bez dětí přežila.

Souhlasí. Jdeme tedy pryč. Nasedneme do auta a vezmu ji do cukrárny. Zmrzlinu bereme s sebou. Posadíme se v parku a obě se díváme na lidi procházející kolem nás.

„Sleduj je. Každý je myšlenkami někde jinde. Každý má svoje starosti a problémy. Možná tam někde mezi nimi je někdo, kdo je na tom hůř než ty. Možná jeho situace nemá řešení,“ řeknu po nekonečném tichu. Moc dobře vím, o čem mluvím. Ona netuší, kdo doopravdy jsem a jaká jsem byla. Někdy mi chybí ta stará bezstarostná Veronica, která s mámou pekla koláče a sledovala se ségrou seriály. Chodila nakupovat s kamarádkami a chtěla jediné... Být šťastná.

Může člověk chybět sám sobě?

Pal se na mě podívá, až mám pocit, že mě vnímá snad poprvé od svého zhroucení. „Chci tím říct, že tě chápu. Určitě to bolí a nevidíš východisko, ale co když to nakonec dopadne dobře? Není přeci nejdůležitější, aby byly děti šťastné? Chápu, že manžela stále miluješ, ale jsi krásná žena.“ Opravdu je. Má delší, černé, husté vlasy a světlé oči. Něco mezi modrou a šedou. „Pokud si tě nechal utéct on, nevadí. Každý druhý chlap by dal cokoliv za to, aby mohl být s tebou, nebo abys ho aspoň pozdravila.“

Pal se usměje a tváře jí zčervenají. „Co se týká té ženy, tak je na jednu stranu dobře, že má zájem o děti. Tebe, jako mámu nenahradí nikdo, to ani náhodou, ale může to být fajn. Získáš volné chvíle pro sebe. Co tě znám, tak jsi jen máma a moje šéfová. Možná dostaneš prostor být i něco víc.“

„A co když na ně bude zlá, nebo naopak... Co když bude lepší než já a ony ji budou mít radši?“ V očích se jí leskne panika.

„Nebudou. A když na ně bude zlá, tak ji prostě zabijeme,“ pokrčím klidně rameny, jako bych právě teď neplánovala vraždu.

„Jasně,“ zasměje se, „ale možná máš pravdu. Nikdy jsem neměla chvilku jen pro sebe. Oblíknout si vytahaný svetr s ponožkami, mít vlasy v culíku a jen tak prostě nic nedělat. Mohla bych si klidně pustit od začátku Upíří deníky,“ přemýšlí nahlas, a to je přesně to, co jsem od ní chtěla. Aby v tom našla výhody, nejenom plakala. Myslím, že se mi to povedlo.

„Vidíš, to jsou plány. Osm sérií, na to potřebuješ hoooodně času,“ zasměju se.

Do práce už se nevrátíme ani jedna. Jdu domů a přemýšlím, co budu dělat. Je fajn, že jsem poradila Pal, co se životem, ale sama si ho neumím zorganizovat.

Jdu si v klidu domů, když slyším, jak na mě někdo volá. Stojím na prvním schodu vedoucí do parku a chci jít dolů. Otočím a spatřím Šetřílka z Tinderu.

„Proboha,“ protočím oči. Než stihnu utéct je u mě. Zadýchaný a smradlavý od potu.

„Kam jsi zmizela? Chtěl jsem ještě zajít do kina,“ setře si pot z čela. Jen na něj zaraženě zírám a přemýšlím, jestli je normální. Vaří se ve mně vztek. Rudnu. Opravdu cítím, jak moje tělo zaplavuje žár nenávisti.

„A kino bych platila já nebo ty? Promiň, ale asi jsme se úplně neshodli. Za prvé jsi prostě lhal. Tvá fotografie je podvod. Nechápu, jak jsi to obešel, ale dobře, to bych ještě zkousla. Jenže naše rande byla katastrofa,“ nemůžu se zastavit, jakmile jednou otevřu pusu, už to nestopnu. Jsem jako papíňák. „Nepustil jsi mě ke slovu, nelíbíš se mi a ke všemu jsi mi sežral dezert!“ Udělám k němu krok a dívám se mu zpřímá do očí. Cítím, jak tlak v mém těle povoluje každou vyřčenou pravdou. Je mi asi u prdele, jestli mu ublížím, hlavně, že já si ulevím.

Stojíme na kraji strmých schodů, já jsem zlá a on... on se usmívá. Bože, ještě chvilku na mě bude cenit ty shnilé zuby, tak ho opravdu shodím.

„Ale no táák, přece v ten večer nešlo o nic jinýho, než abychom si zašukali,“ chytne mě kolem boků a tiskne si mě k sobě. Je mi z něho špatně. Opravdu mě dáví a na malý moment se vracím do okamžiku před osmy lety. Obejme mě strach a vlna něčeho temného, co mě na okamžik úplně zaplaví. Najednou, jako bych stála mimo čas a prostor.

Uvnitř mě to zčerná a v ten moment vím, že je to špatné. Ze všech sil se napnu a odstrčím ho od sebe. V tu chvílku ztrácí pevnou půdu pod nohama. Vykulí oči, v níž se značí panika a děs. Natáhne ke mně ruku, abych mu pomohla. Na okamžik zaváhám – měla bych – jenže nechci! Prudce ucouvnu dozadu. Vykřikne a pak padá dolů. Jde slyšet, jak se mlátí o beton, dokonce jak v něm něco praskne. Nakloním se, jako bych mu chtěla pomoci, ale ve skutečnosti potřebuju lepší výhled. Když se přestane kutálet, jen na něj zírám. Nic neudělám, stojím tam a doufám, že mě nikdo neviděl, ale jsme tu sami. Jen zpěv ptáků z korun stromů a bzukot hmyzu jsou nám svědky. Měla bych se bát, nebo něco cítit, nebo se trást, ale jediné, co mě ovládá, je úleva. Sice se mi lehce zvedne žaludek z toho, jak je zkroucený a jak mě zezdola pozoruje jeho prázdný pohled, ale že by mi ho bylo líto? Ne, to ani náhodou. To má za to, jak se ke mně choval. Odcházím bez sebemenšího záchvěvu, dokonce i vím, že se mi bude dneska dobře usínat. Některé problémy, jak rychle přijdou, tak rychle i odejdou. Prostě se vyřeší samy.

KAPITOLA 8.

ROSS

Stále jsou místa, která jsem neheknul a bohužel se v nich dost často ocitá i moje Veronica. Nejde o nic nebezpečného. Spíše čtvrtě, kde si dali opravdu záležet na bezpečnosti. Jednou jsem ji sledoval až do bytu muže, se kterým měla rande. Byl to jen další blbeček z Tinderu. Neměl tam profil dlouho a vlastně jsem ani nevěděl, že by se domlouvali na schůzce. Takže se museli vidět někde, kde jsem ji měl mimo dosah. Jo, přiznávám, že ani já nejsem vševědoucí. I když se snažím, tak nemůžu být všude.

V hlavě mi pořád visí ten náš první a zatím jedinej okamžik, kdy jsem ji zahlédl. Možná je to tím, jak se na mě podívala, jako by ve mně viděla něco víc. Od té doby ji nemůžu pustit z hlavy. Její smích, její pohyby... vryly se mi pod kůži, aniž bych se mohl bránit. Měl jsem dřív takové záchvěvy, ale nikdy nic jako teď. Veronica ve mně probudila něco, co bylo dlouho ukryté, něco temného i toužebného zároveň.

Možná za to může samota, nebo ten podivný hlad po pochopení, co mě nutí být blízko ní.

Moje minulost je plná neviditelnosti – pro všechny jsem byl jen stínem beze jména. Ale Veronica mě, byť jen pohledem, přinutila cítit se skutečným.

Mám svou techniku propojenou se svým mobilem, stejně jako komplet její telefon. Stačilo jen přes Palomu poslat odkaz, na který klikla a už jsem měl plný přístup. Cokoliv na něm udělá, já vidím. Dokonce se můžu přepnout na kameru a vím, kde je. Jsem součástí Veroničina života, a ona ani netuší, jak moc.

Někdy se dívám, jak pracuje. Je tak zabraná do všeho, co dělá. Líbí se mi, s jakou vážností to bere. Jde o pitomé koupelny, ale pro ni to je celý svět. Myslí si, jak dělá něco prospěšného a je na sebe dokonce hrdá, přitom tuhle práci může vykonávat kdokoliv, kdo aspoň minimálně ovládá počítač.

Je zvláštní, že skončila tady. Byla chytrá, oblíbená. Studovala ekonomiku, na střední byla královnou, ale na vysoký zničehonic prostě odešla ze školy. Bylo to chvíli po jejích narozeninách.

Poslouchám její rozhovory s rodinou, lže jim. Tvrdí, že je někde jinde. Že se odstěhovala, přitom ji mají přímo pod nosem. Nechápu to a strašně moc chci vědět, co se jí stalo.

Jenže, to, co jsem nyní viděl, mě ohromilo. Veronica je zkažená. Je člověkem dvou tváří. Ukázala stránku, která mě zajímá ještě víc než ta hraná.

Nebyl jsem tu od rána, ale teď sedím ve své komoře a přemýšlím nad tím, co jsem právě viděl. Myslel jsem si, že ji musím chránit. Možná jsem se mýlil.

Našel jsem si její polohu a poslouchal, jak mluví se šéfovou. Sledoval jsem ji na veřejných kamerách. Měl jsem sto chutí toho zmrda rozsekat na malé kousky, když se jí dotýkal. Jenže pohled na to, jak Veronica ucouvla a odmítla mu pomoci, překvapil i mě. Ona ho normálně nechala umřít a pak odešla, jako by se ani nic nestalo. Nejdřív vstřebávám její čin, potom se vzpomatuju, uklidním své tlukoucí srdce a jdu smazat záznam. Uložím si ho do počítače, ale nikde jinde

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Stínohra***.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.